

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344968352/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

turde sige, at det var mig en *douleur* at skulle sige Fruen Farvel. Men jeg blev overrumplet. Vognen holdt pludselig stille: *Louvre!* I det samme smuttede Damen fra St. Cloud rank, i hele sin Højde ud: *Bonsoir, monsieur!* Og mens jeg endnu stod med Hatten i Haanden, saa jeg hende forsvinde hen ad Fortovet for ved Hjælp af sin billet de correspondance at finde Plads i en ny Sporvogn.

Jeg var til Mode, som da jeg i Köln kom en Tiendedel Minut for sent til Pariser-Nattoget, og da en Banefunktionær med et medfølende Skuldertræk erklærede:

«Ja, min Herre, Toget gaar *punkt 11.*»

.... Noget, der var skønnere, større, stærkere, end jeg kendte til, noget, der svimlende højnede og uddybede alt, hvad jeg havde af Begreb, var brust mig forbi. Hun, der ikke *gjorde Øjne* som alle Pariserinder, smukke og grimme, hun *havde* virkelig Øjne; og med et Smil, som kom indefra, forstod hun at smile, naar der i min lange, unyttige Tale tændtes en Gnist – smile *punkt elf.* Hun var af dem, som vilde have tilgivet Kong Midas hans Kærlighed til Fløjtespil og hans Æselsøren, naar de efter visse hemmelige Skønhedslove, som kun Kvinder forstaar, klædte ham.

(Her følte jeg forsigtig til mine egne Øren, og – Vidunder! – jeg syntes, at de under min festlige Samtale med den aandfulde Dame havde voxet sig utrolig lange, men bløde, lodne, veltilspidsede – al min unge Æselagtighed i dens Blomst og Ynde. En fin Haand havde kærtegnende glattet disse mine Prydelser, og en Mund, der var altfor dannet og for lidt dansk til at kalde mig *Æsel*, havde paa parisisk udraabt mig som Kong Midas.)

Jeg stak min billet de correspondance i Lommen for at gemme den til evig Erindring. Saa gik jeg gennem Gaderne ensom med mine Midasøren – og ene med min Skygge som Obelirken paa Konkordapladsen. *Il n'est pas content.*

Antonius.